ISSN 0132-4462

1986

ПЕРЕЦ

№22

ЛИСТОПАД

Мал. В. ЧМИРЬОВА

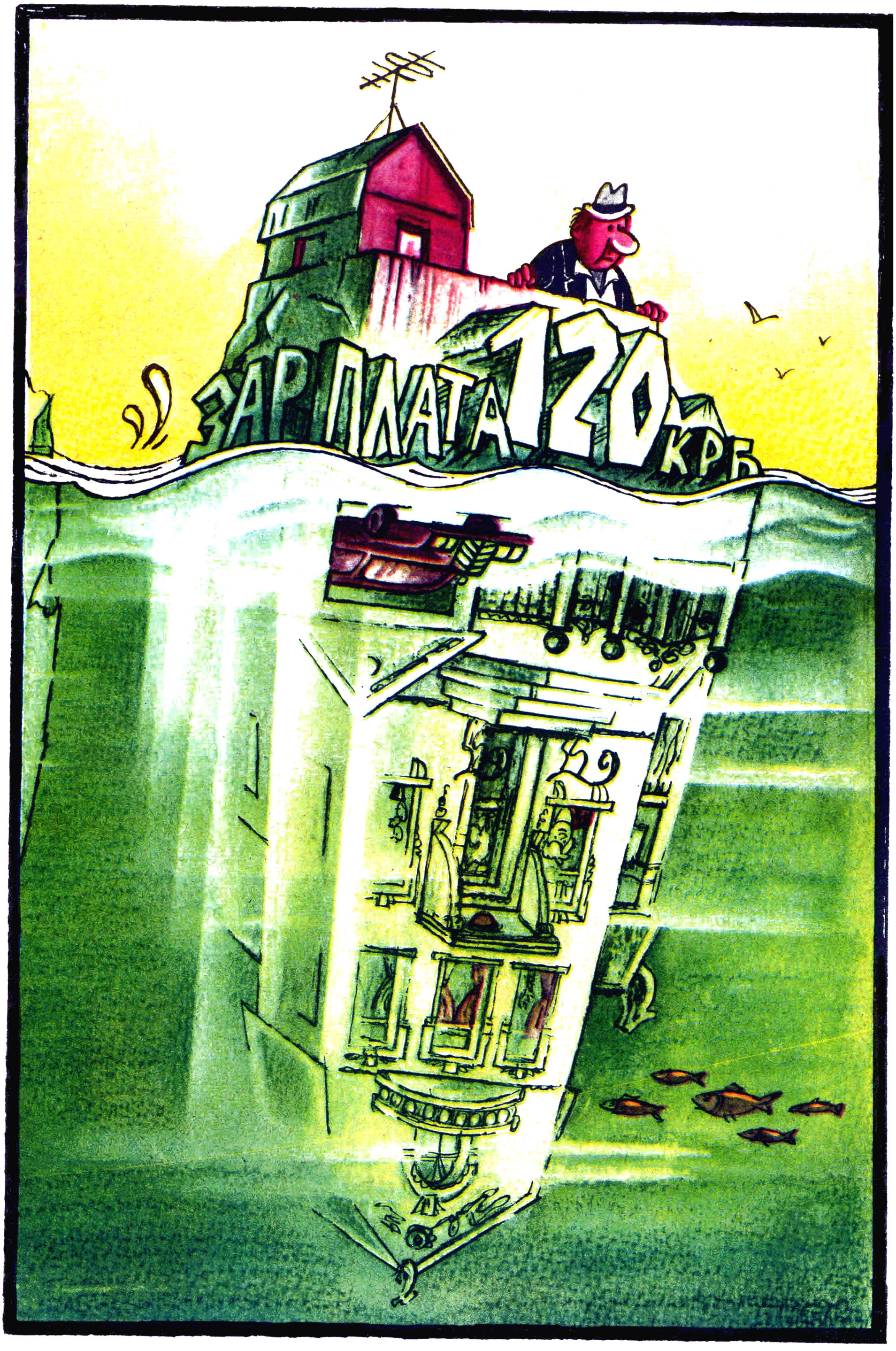

АЙСБЕРГ ХАПУГИ

ЧИТАЮЧИ ПРЕСУ

У нас не повинно бути недоторканих осіб. У нас не повинно бути сфер поза контролем, партійним або громадським.

(З газет).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

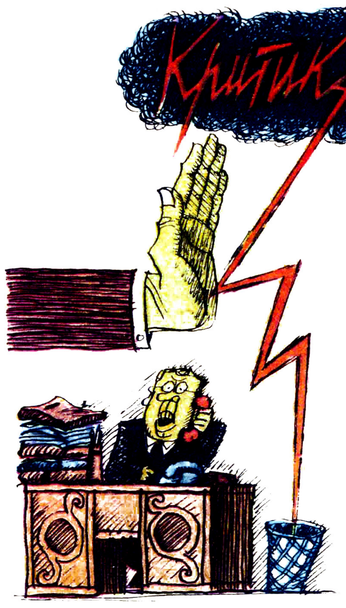

«Недоторканий».

Час, нарешті, покінчити з практикою дріб'язкової опіки підприємств із боку міністерств і відомств.

(З газет)

Мал. В. ЧМИРЬОВА

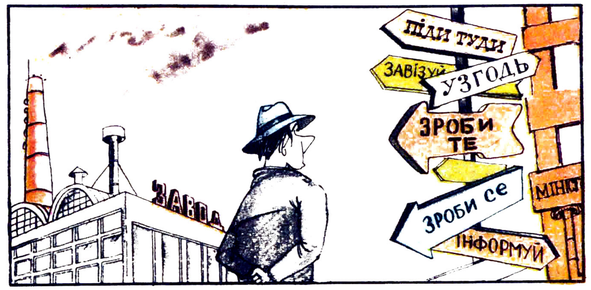

Відомчий покажчик.

Треба гостріше питати з тих, хто створює штучні перепони молодим перспективним працівникам.

(З газет).

Мал. М. КАПУСТИ

— Дорогу молодим!

Немало керівників підприємств, установ і організацій усе ще чекають підказок «зверху».

(З газет).

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Уже кінець року, а начальство досі не дає вказівок як перебудуватися.

У деяких галузях виробництва кількість, як і раніше, лишається головним показником виконання плану.

(З газет).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

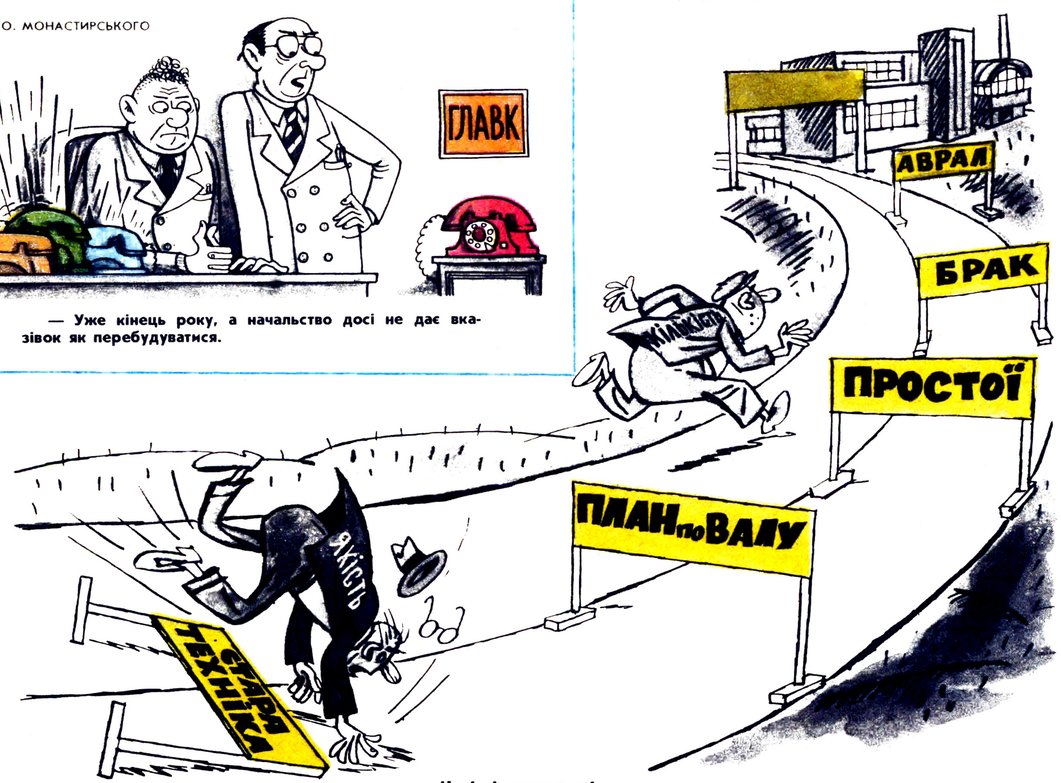

Нерівні можливості.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

БУДИНОК ВІДВЕРТОСТІ

ТЕРНОПІЛЬ. (Кор. ТАП). Оригінальний будинок стоїть тут по вулиці Кантемирівців, 2. У ньому керівники місцевої дільниці «Львівліфту» можуть почути все, що говорять мешканці на їхню адресу. Варто лише зайти до під'їзду і послухати тих, хто йде пішки аж на дев'ятий поверх.

●

З ДОПОМОГОЮ ЕЛЕКТРОНІКИ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). У богородчанській «Рембуттехніці» встановлюється електронно-обчислювальна машина. Вона точно визначатиме строки ремонту. Дуже втішила така звістка мешканця села Похівки Жулинського Т. Й. Тепер він достеменно знатиме, коли полагодять його пральну машину «Сибирь-3М». Здав він її у ремонт ще в травні 1985 року.

Відкритий лист директорові ровеньської фабрики «Побутмеблі» С. К. МАРТИНЮКУ, директорові мелітопольського заводу «Побутмаш» Є. М. ЗОЛОТОВУ, директорові Львівського мотозаводу В. В. ОВЧАРУКУ.

Здоровенькі

Вельмишановні Станіславе Кириловичу, Євгене Миколайовичу та Валерію Вадимовичу!

Перш за все дозвольте висловити вам своє щиросердне захоплення. Я просто в захваті від ваших дуже рішучих методів боротьби з рекламацією. Що там казати, з рекламацією сьогодні борються всі. Та ваші самобутні, я б навіть сказав, неповторні методи боротьби не можуть нікого лишити байдужим. Бо методи ці не якісь там банально-загальні, виробничо-технологічні, а суто індивідуальні, сказати б, педагогічно-психологічні.

Ну, скажімо, спало на думку жителю м. Ровно А. М. Опанасюку поскаржитися Вам, Станіславе Кириловичу, що гарнітур виробництва підлеглої Вам фабрики його не влаштовує. Мовляв, у тому гарнітурі і полички не вставляються, і дверцята не відчиняються, і, взагалі, все зроблено косо-криво. Коротше кажучи, стільки недоробок, що в хатніх умовах майстрам-ремонтникам їх не усунути. Інший на Вашому місці ох і дав би прочуханки винуватцям такої видатної халтури! Зібрати б зібрав, цій події присвячені, премій би позбавив бракоробів (а може, й не тільки премій). А перед товаришем, що з Вашої ласки потрапив у таку халепу, особисто б вибачився. І гарнітур новенький йому додому завіз — дякувати долі, споживач поруч із підприємством живе.

Та Ви, Станіславе Кириловичу, не пішли цим битим, примітивним шляхом. Ви зробили інакше — пообіцяли Опанасюку, що його невдовзі відвідає представник фабрики і все владнає. Довго той чекав і Вас не турбував. А коли наважився це зробити, Ви йому поклялися, що представник фабрики вже вирушив у напрямку до його будинку. А через місяць по тому, коли Вас запитав, чому це представник підприємства так довго долає досить невелику відстань, Ви його запевнили, що чекати йому лишилося уже зовсім мало...

Потім ще багато місяців були дзвінки і візити, візити і дзвінки надокучливого споживача, який благав, вимагав, наполягав. Ви ж у відповідь — обіцяли, запевняли, гарантували. І, врешті-решт, споживач капітулював. Із сил вибився. Зрозумів, що з Вами йому тягатися не під силу.

Звичайно, не завжди виявляються такими слабкодухими споживачі. От Вам, Євгене Миколайовичу, траплялися горішки й міцніші. Ну, наприклад, А. І. Малошенко з Хмельниччини. Придбав він два роки тому пральну машину Вашого мелітопольського заводу «Побутмаш». Хотів дружині подарунок зробити. Не встиг додому привезти, як довелося одразу ж транспортувати цей диво-виріб до гарантійної майстерні. Та ремонтники лише руками розвели: брак, на завод відправляти треба! Запакував він ту машину і відправив до Мелітополя, тобто до Вас на підприємство. Бідолаха наївно сподівався, що Ви од сорому місця собі не знайдете, власноручно вибачення йому напишете. Мовляв, даруйте, шановний, що стільки ми Вам клопоту завдали. І вже неодмінно самі перевірите, аби навзамін йому найякіснішу машину відправили. Та протягом року його навіть відповіддю не удостоїли. Він писав, телеграфував, дзвонив — усе даремно. Тільки, коли почав скаржитися, Ви (або Ваші підлеглі) нарешті оце недавно відправили йому іншу машину. Але яку! Дріт у ній обірваний, реле часу зіпсоване, а вода з бака виливається прямо на двигун. Щоб знав той Малошенко, як скаржитися!

Ну, а у Вас, Валерію Вадимовичу, на керованому Вами Львівському мотозаводі в плані боротьби з рекламаціями просто чудеса відбуваються. Так навчилися відбивати напади невдоволених споживачів, що ті й оговтатися не встигають, як опиняються на обох лопатках.

Приміром, житель м. Краснограда на Харківщині В. Д. Стрелець придбав виготовлений на Вашому заводі велосипед «Еврика». Мало того, що в ньому не вистачало комплектуючих деталей, труби керма були обидві праві, а ланцюг взагалі не тримався — спадав. А при черговій спробі на нього сісти, він просто розламався навпіл. Звичайно, власник цього металобрухту відправив те, що за ярликом називалося велосипедом, до Вас на підприємство. Довго звідти ніхто не відповідав. Мабуть, вгадували, що то за виріб. А згодом, після численних нагадувань, надійшло повідомлення, що В. Д. Стрельцю у Харків відправлено нову веломашину. Оформив він відпустку за свій рахунок і подався за сто кілометрів — до Харкова. Одержав посилку, привіз її додому, розпакував... А там — замість його «Еврики», що коштувала 78 карбованців, виявився велосипед для дошкільнят «Зайка» вартістю 30 карбованців. І що хочеш з ним тепер роби — або з горя сідай на нього сам, або чекай, поки онуки з'являться...

Як же тут, шановні товариші керівники підприємств, не захоплюватися вашою фантазією, вигадливістю, винахідливістю. Нічого не скажеш — талановито «відшиваєте» ви цих примхливих споживачів, які насмілюються висловлювати незадоволення вашою продукцією, та ще й мають нахабство вимагати обміну халтурних виробів на якісні. А де те якісне всім настачити!

А що, як оцю всю вашу фантазію, вигадливість, винахідливість спрямувати не на боротьбу — проти, а на боротьбу — за? Не проти окремих рекламацій окремих споживачів зокрема, а за якість продукції підприємства в цілому? Уявляєте, який був би разючий ефект?!

Від щирого серця
Вашого ПЕРЦЯ.

БУЛИ!

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ВІДРОДЖЕННЯ ТРАДИЦІЇ

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Гарний давній звичай — збиратися на вечорниці — відроджується у селі Нижча Дубечня Вишгородського району. На них односельці можуть не тільки повеселитися та поспівати, а ще і обмінятися останніми новинами. Започаткували ці вечорниці радіофікатори з обласного управління зв'язку, які вже майже півроку реконструюють сільську радіолінію.

●

У НОГУ З ЧАСОМ

ОДЕСЬКА область. (Кор. ТАП). На місцевому курорті Куяльник впровадили досить модне в наш час лікування голодом. У літку 1985 року тут закрили єдину в селищі їдальню № 9, послугами якої в основному користувалися відпочиваючі, які не мали путівок, а в цьому році ліквідували й кафе. І тепер курортники можуть пройти тут повний курс голодотерапії.

Вітаємо ювілярів!

Письменника Бориса КОТЛЯРОВА з його 75-літтям!

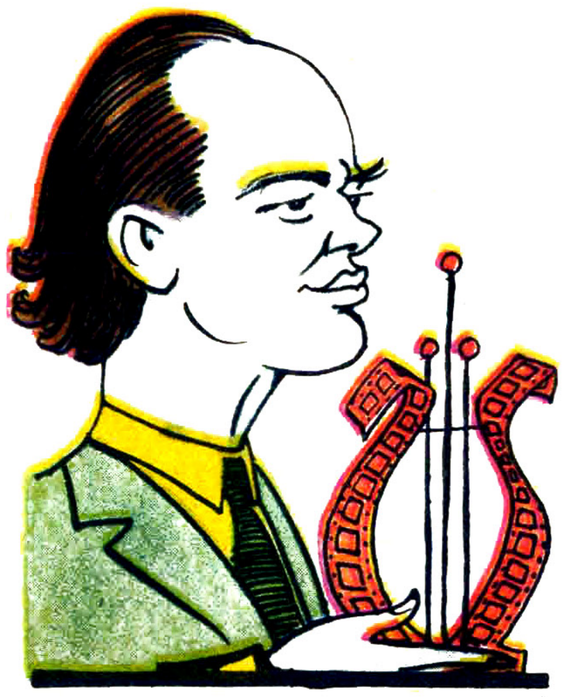

Поета, лауреата Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка Миколу ВІНГРАНОВСЬКОГО з його 50-літтям!

Поета, лауреата Республіканської комсомольської премії імені М. Островського Миколу СИНГАЇВСЬКОГО з його 50-літтям!

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

ПИТАННЯ — РУБА!

Зайві

Ну й попсували кров йому
Ці збори робітничі,
Де правду-матінку саму
Чесали прямо в вічі,
Де кожен вперше виливав
Усе, що наболіло.
Їм що!
Для нього ж це — провал:
Потурять, звісне діло.
Вернувсь додому, вдяг халат.
Принижений і кислий,
Три чарки вихилив підряд
Та й... захропів у кріслі.

...І ніби вже позбувся справ
Після лихих тих зборів,
Однак тепер, з апломбом, став
Він непохитним в горі,
З кадровиками сперечавсь,
Ломився, мов крізь хащі,
Напосідав на них весь час,
Щоб вирвать місце краще.
І тут нараз кадровики
(Розперезались нині!)
Його, що дався їм взнаки,
Підсунули... машині,
Новинці електронній,
Несхибній, безсторонній.
Сказали їй: — Оцей один —
Що не давай — не згодний,
То визнач ти, чи здатний він
Десь керувать
с ь о г о д н і?

Спочатку він злякавсь, закляк,
Та, впевнений без міри,
Чекав: машина скаже «так»,
І долю їй довірив.

Дістали датчики сповна
Відомості незримо,
І ось закліпала вона
Зеленими очима
І заволала: — Що ви? Ні!!
В наш час?! Та як же можна?
Він же не звик на бистрині:
Як бочка та порожня,

Пливе в старому руслі —
Замуленім, загуслім.

(Яка ж бо безпардонна
Машина електронна!)

— А як його пересадить
Понижче — в крісло зама?
Машина видала ту ж мить:
— Та користі ж — ні грама!
Він новизні — ні сват, ні брат,
Його турбує лиш оклад,
Він мріє по-вчорашньому:
Ще б дачку і гараж йому
Для сина, доньці ж — хату
(З ресурсів комбінату!)
До величання вельми звик,
Зарозумівся, любить шик,—
Машина не вгавала.
Ось так відверто — в очі штрик! —
Його атестувала.
(Яка ж безцеремонна
Машина електронна!)

— А що, коли — на виконком?
— І в цьому толку мало:
У нього чуйність — під замком,
Соцпобут знехтує цілком! —
Машина запевняла.

— То що ж йому? Він твердить знай:
Лиш к е р і в н у йому давай!
І ми потрапили в біду! —
Вже підшива нам «діло»...

— Ось так? Тоді він просто ду...
Ду-ду-ду-ду-ду-ду-ду-ду... —
Машину тут заїло.

Прокинувся увесь в поту
(Як важко стерпіть прямоту!)
«Оце так атестація!
Хоча вона і уві сні,
Та чи зумію на коні
Ще хоч на рік зостаться я?»

Валентин ЛАГОДА.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Є багато фактів, коли у колгоспах, радгоспах техніку тримають на приколі: простіше викликати шефів, клопотів з ними менше, а платить їм, в основному, не господарство, а держава.

(З газет).

— Молодці! З такими шефами нам і додаткова техніка не потрібна! (А ще про шефів читайте на стор. 6).

Дефіцит

ГУМОРЕСКА

Новий директор універмагу на виробничих зборах виклав свої міркування:

— Товариші! Зізнаюсь, що показники роботи нашого колективу у мене викликали невеселе враження. Почну з продавців. Точніше, з їхнього вигляду, охайності, ввічливості, доброзичливості. Ну, скажіть, якому покупцеві приємно наблизитись до Васютиної, коли вона стоїть за прилавком так, що їй тільки не вистачає кочерги. Немає між відвідувачем і продавцем теплоти, задушевності. У нас великий дефіцит на посмішки. Наприклад, я жодного разу не бачив, щоб Васютина, відпускаючи товар, хоч би злегка, хоча б разок усміхнулася.

— Мені за хихоньки не платять,— буркнула Васютина.

— Але ж і за гримаси теж. А ви спробуйте усміхнутися. У вас повинно непогано вийти...

З цього дня Васютину мов підмінили. Вона почала усміхатися.

У перший день не обійшлось без курйозу. Постійний покупець Парило отетерів, коли помітив, що Васютина йому посміхається,— спіткнувся і простягнувся біля прилавка.

Інший відвідувач від неочікуваної ввічливості роззявив рота і замість виходу попрямував у підсобку.

Третій покупець, коли Васютина загорнула йому покупку і лагідно мовила «Будь ласка», забув узяти здачу.

— Ну і ну! — похитував головою вантажник Грива, дивуючись, як за прилавком, де орудує Васютина, шикується черга.

Це нововведення дало універмагу непогані наслідки. Неходовий товар, який покрився пилом, розмели за кілька годин, книга скарг і пропозицій зарясніла подяками.

А біля прилавка Васютиної день у день продовжували товпитися покупці.

— За цим черга? — запитують новоприбулі.

— За усмішкою! — посміхається і собі вантажник Васько Грива.

Володимир ТРІЩУК.

м. Ялта.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Яка прикрість: Іван же Мефодійович — доповідач на сьогоднішніх зборах!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Продавець магазину «Горілчані вироби» селища Любеч Г. І. Руденок з метою прискореного обслуговування спраглої клієнтури запровадила прогресивну, як на її погляд, форму торгівлі: без здачі. Вартість покупки «без черги» також закруглялася, звичайно, у вигідний для продавця бік. На власний розсуд встановлювала вона ціни й на інші товари.

На прохання Перця Ріпкинський районний комітет народного контролю (Чернігівщина) зацікавився цими своєрідними методами торгівлі. Голова комітету Ф. К. Вовк повідомив, що спритного продавця звільнено з роботи.

●

У вересні 1984 року в селі Новоселівці Талалаївського району на Чернігівщині трапилася, на перший погляд, радісна подія: прилуцька пересувна механізована колона № 87 здала місцевому радгоспу відгодівельник на 1200 свиней. А радісною ця подія виявилася лише на перший погляд тому, що коли працівники радгоспу придивилися до свинарника уважніше, то зойкнули. Бо збудували його так якісно, що поселяти сюди бідолашних тварин — означало приректи їх на наглу смерть, а обслуговуючий персонал — на постійний ризик бути приваленим. Про цей «свинський» подарунок йшлося в однойменному фейлетоні («Перець» № 6 за 1986 рік).

З Чернігівського облагрокомітету повідомили редакцію, що після виступу журналу об'єднання «Чернігівоблагробуд» усунуло брак. У ПМК-87 призначені новий начальник і новий головний інженер. А на виконроба М. Г. Мартиненка, який керував будівництвом відгодівельника, накладено адміністративне стягнення і зроблено грошове нарахування для часткового відшкодування вартості переробок.

Мал. В. СОЛОНЬКА

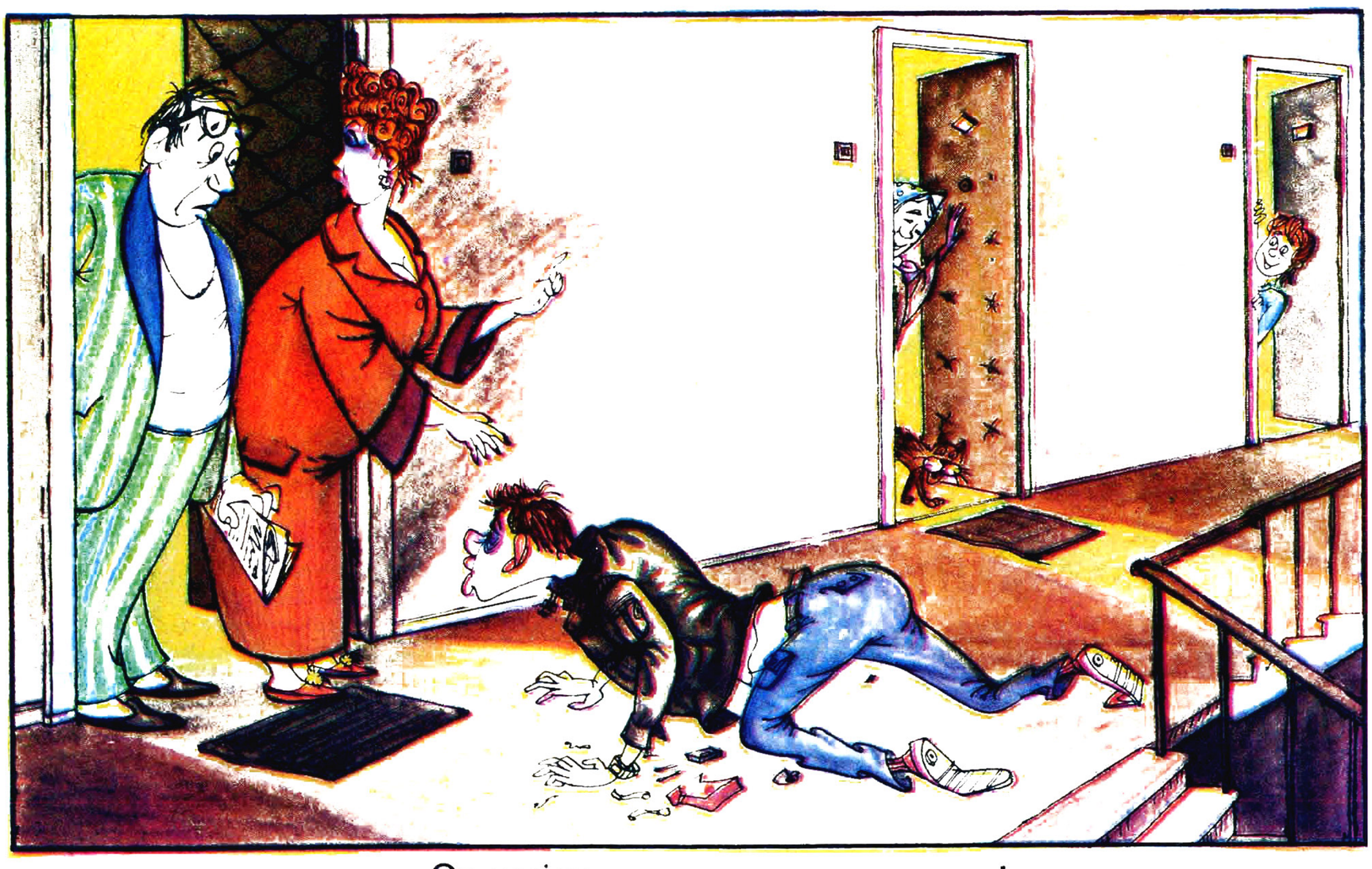

— От негідник — на чотирьох повзе!
— Так воно ж іще дитя...

Перчанський вісник

НАШ АНОНС

Ви, напевне, звернули увагу, що більшість періодичних видань полюбляє друкувати на своїх сторінках «журнал в журналі» чи «газету в газеті». Перець, прочитавши кілька таких додатків, негайно створив редакцію пародійної, сатирично-гумористичної, безцінної газети «Перчанський вісник».

Сьогодні — перший випуск. (Див. стор. 8—9).

Читайте і передплачуйте!

ПРЕЗЕНТ ВІД ДИРЕКЦІЇ

(СПОГАДИ ШЕФА)

Автобусами — міжміськими і відомчими, а також різним попутним транспортом — їхали-добиралися ми з Одеси до Аннівки: хто навпростець, через Молдавію (200 кілометрів), хто окружним шляхом, через Буджацький степ (250 кілометрів). Ми — це представники різних одеських обласних установ і організацій: працівники Палацу піонерів, методисти Будинку народної творчості, редактори видавництв, єгері з Товариства мисливців і рибалок...

Обтрусивши пил далеких доріг, всі прибулі діловито заходили до сільського клубу.

Що ж нас об'єднало і закинуло сюди, на край Причорномор'я?

І чому всі прибулі, тільки-но зайшовши до клубу, розділилися на два табори: чоловіки залишилися в залі, а жінки подалися на сцену і тут же опустили завісу. Яку виставу будуть дивитися ті, котрі розмістилися в залі?

Ту ж саму, що й ті, хто отаборився на сцені: всі будуть організовано дивитися сни. Для цього в залі і на сцені — один антураж: рівними рядами розставлені ліжка з матрацами, ковдрами, подушками...

Отже, тепер вам, гадаю, стало ясно: у клубі села Аннівки Тарутинського району, що на Одещині, поселилися шефи. Примчали сюди, облишивши дискусії про те, потрібна допомога городян селянам чи ні, а якщо потрібна, то яка — фізична чи інтелектуальна. Бо які можуть бути дискусії, коли бур'яни глушать посіви. Сапа в руках — шефство в дії!

В райкомі партії сказали господарям при гостях, а гостям при господарях: як тільки в радгоспі не будуть створені необхідні умови, шефи їдуть додому, а директор — на бюро.

Вранці нам подали авто. Сідали, хто як міг. Я не встиг вхопитися за передній борт, низький і потрощений, і полетів у кузов навзнак, перелічивши спиною всі держаки сап. Пощастило, що тільки держаки.

Не став клясти шофера за те, що рвонув, не попередивши: він, очевидно, поспішав, і це вже добре. Але дідько забрав би того господаря, який не подбав про елементарне обладнання автотранспорту, виділеного не для перевезення телеграфних стовпів чи подрібненої зеленої маси!.. Ми не претендували на те, щоб на кузові художник вимальовував, як це прийнято, горде слово «Люди». Не треба реклами. Однак покласти дошки (стругані!) поперек і закріпити так, щоб не злітали на старті,— хіба це надмірна розкіш?

Дощок бракувало і поздовж. У днищі кузова світилися такі дірки, що пасажири могли з цікавістю спостерігати, як крутиться карданний вал, і кожен мав можливість встромити ногу і спробувати пригальмувати заднє колесо машини.

До речі, того ж дня інший радгоспний водій змушений був везти людей самоскидом. Натрапив у полі на автоінспектора і позбувся тридцяти карбованців. Нашому пощастило.

Здавна існує метод, за яким наперед можна визначити, чи буде з шефа користь. Посадіть його за стіл і дайте велику ложку: хто добре їсть — той високопродуктивно працюватиме. На жаль, те меню, яке чекало нас на кухні польового стану, нездатне було об'єктивно визначити наш трудовий потенціал. Стара картопля та пшенична каша, заправлені лише жовтком яйця, служили гарніром до м'яса...

Хтось із найбільш зірких і допитливих шефів (єгер, здається) запримітив на кухні молоко, що кип'ятилося, і просигналив з радістю і надією:

— Дамо каші молока!

— Ач, який швидкий!.. — відпарирувала куховарка, і поняття, яке ми з дитинства сприймаємо як єдине ціле — каша з молоком — категорично роз'єднала в часі й просторі: — Каша на сніданок, молоко — на обід.

Більшість шефів-сапальників виконали норму ледь на 20 процентів. І, як ви здогадалися, не з мстивого принципу: який харч — така й робота...

Сапи не хотіли сапати — не були нагострені. Адже люди приїхали з міста в спішному порядку, зі своїм знаряддям праці. Гадали, все це можна буде зробити на місці, на польовому стані. Але тут не знайшлося потрібного спеціаліста, якому б дирекція радгоспу дала таке завдання.

Отепер подумайте: що зробить тупою сапою на буйно заростому полі методистка Будинку народної творчості, яка взагалі ще не тримала в руках цього доісторичного винаходу.

Мене з кількома такими ж майстровими колегами дирекція перекинула на будову — реконструювати літні годівниці біля ферми.

Об'єкт ми ледве розшукали в бур'янах. Хтось колись, взявши за нього добрі гроші, сяк-так склав із тих залізобетонних стовпчиків, що ними виноградарі шпалери розпинають, чотири довгі ряди годівниць. Може, проект і непоганий, та підрядчики вчинили, як та кухарка,— розділили в часі й просторі компоненти: пісок — тут, цемент — десь. Тепер нам належало всі стовпчики, необачно звалені коровою, повернути на місце, в горизонтальне положення, і скріпити дротом.

Дроту бракувало. Кліщі підвезли аж під обід. І все ж із поставленим завданням ми справилися у повному обсязі і в строк. Навіть похвали бригадира удостоїлися.

А на душі шкребло: невже отак дротом, ніби іграшку, можна скріпити коров'ячі ясла?..

— Не терзайте себе,— заспокоїв бригадир на прощання. — Ми годівниці ще раз скріпимо — колами. Густо позабиваємо їх — і триматиметься.

Як?! Після реконструкції ще реконструкція?..

Всі свої враження наша бригада напередодні від'їзду висловила директорові радгоспу «Іскра» Степану Васильовичу Дерлі. Чому в радгоспі сапа — основна сила на обробітку просапних? Чому хоч в одному напрямку не обробити міжряддя культиватором? Чому місцевих сапальників немає в полі поряд із шефами? За увесь тиждень бачили двох жінок, які помахали сапами лише до обіду. Приклад показали...

Директор вкотре пообіцяв налагодити організацію роботи в полі, поліпшити харчування і навіть лазню спорудити. Тільки не треба, мовляв, райком турбувати...

— Перебудуємося! — бадьоро запевнив.

Шефи, що залишилися в радгоспі після нас, потім розповідали:

— Наступного вечора, коли ми сиділи в клубі і, не дочекавшись вечері, гризли сухарі, взяті ще з дому, раптом крізь розбиту шибку чиясь рука знадвору поклала на підвіконня трилітровий бутель вина.

«Від дирекції»,— проказав хтось із темряви і зник.

Отже, перебудувалися....

В. ВОРОНЮК.

Одеська область.

КАВУН

ГУМОРЕСКА

Купив кавуна. Вибрав найбільшого. Ледь до квартири доніс. Розрізав — зеленкуватий. Ох і перепало мені від дружини на горіхи!

Наступного дня, наказуючи купити кавуна, вона повчала:

— Коли вибиратимеш, дивись, щоб хвостик був сухий, щоб потріскував, коли його легенько стиснеш. І вимагай — хай продавець надріже. На те постанова є. В газеті читала!

Продавщиця надрізати кавун категорично відмовилась. Мовляв, ножа нема. Узяв середнього, смугастого, розплатився і тут же для проби вирізав складаним ножем трикутну пірамідку. Кавун був нестиглий.

— Шановна,— звернувся до продавщиці,— мене жінка додому з ним не пустить. Я їй вчора такий же зелений приніс! Прошу вас, обміняйте, будь ласка.

— Не мороч голову. Тут тобі не базар. Купуй інший,— сказала, як відрізала.

Нічого не вдієш. Купив ще один. Знов надрізав. Якщо перший був хоч трошки рожевуватий, то цей був як вата. Показав продавщиці, але та стояла на своєму, мов скеля.

— Беріть ще,— тільки й процідила крізь зуби.

Такого варіанту я не передбачив. Понишпоривши по кишенях, нашкрябав лише кілька монеток. Подумав.

Розрізав навпіл обидва кавуни і поклав на перекинутий ящик коло ятки. Стою. Підходять люди, дивляться на мої зелені кавуни і переходять через вулицю до іншої ятки з кавунами. Окремі громадяни звертаються до мене, і я терпляче пояснюю, що, мовляв, купив саме ці зелені в цій ятці. Хутко черга зникла. Продавщиця занепокоїлась.

— Ти чого тут хуліганиш! Ану марш звідси, бо міліціонера покличу.

— Кличте,— покірно відповідаю. — Я ж вам не заважаю.

Збігло ще півгодини. Продавщиця вже клекотіла, але вдіяти зі мною нічого не могла. Побуркотіла-побуркотіла, а потім так неохоче цідить крізь зуби:

— Добре, грець із тобою. Вибирай, який хоч, і котись звідсіля, щоб очі мої тебе не бачили.

— Красненько дякую,— відповідаю,— я вже два купив.

У цей час біля другої ятки йшла жвава торгівля.

Тут моя продавщиця змушена була змінити гнів на милість:

— Шановний товаришу! Ви вже вибачте мені, винна я трохи. Запарилася з цією роботою. Прошу вас — міняйте свої зелені кавуни на стиглі. Я вам кожного надріжу.

Не встиг я й оком моргнути, як знайшла вона свій ніж, спритно надрізала один, другий, третій. І подала мені два великих, червоних, як жар, кавуни.

Віктор МОСКАЛЕНКО.

Мал. А. БОРДУНІСА

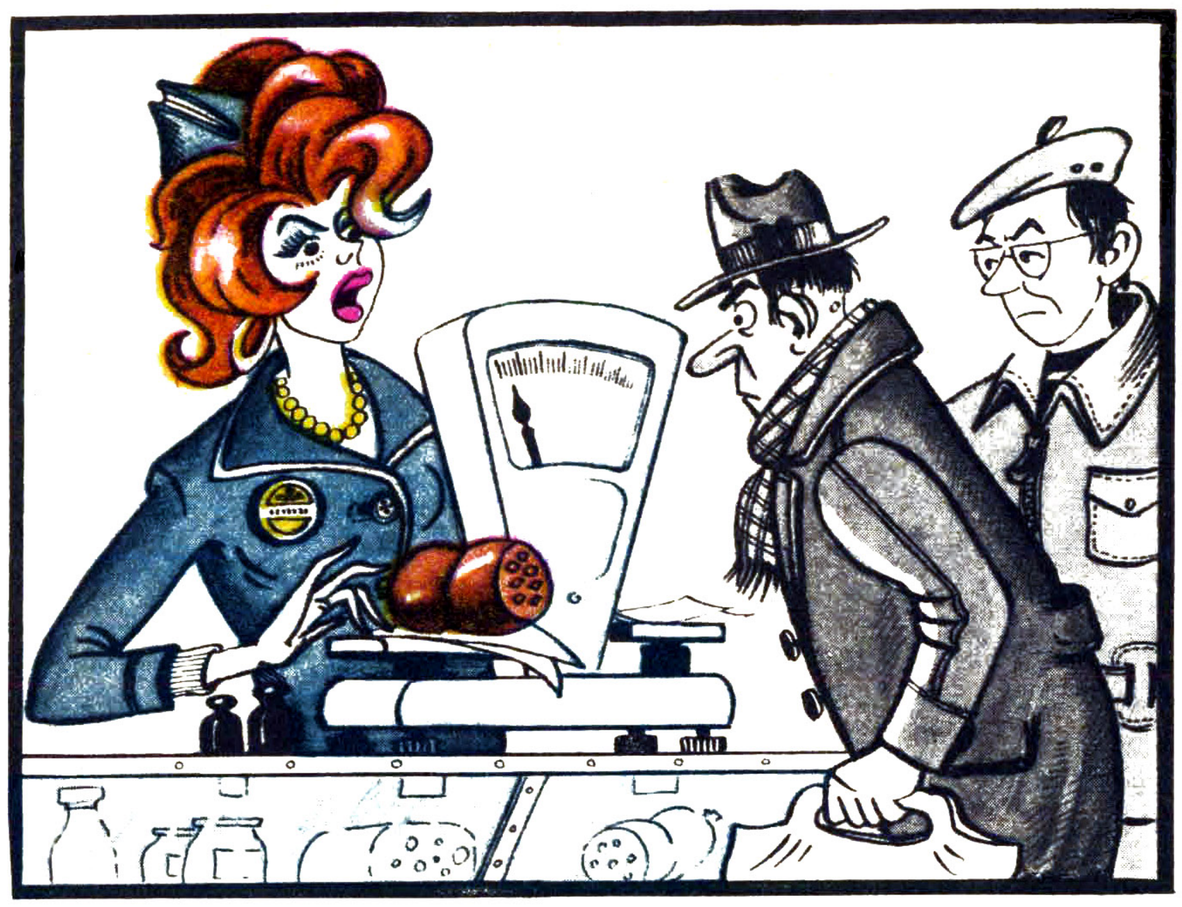

— Ну й мужчини пішли: чотири години робила зачіску, а він тільки на ваги дивиться!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

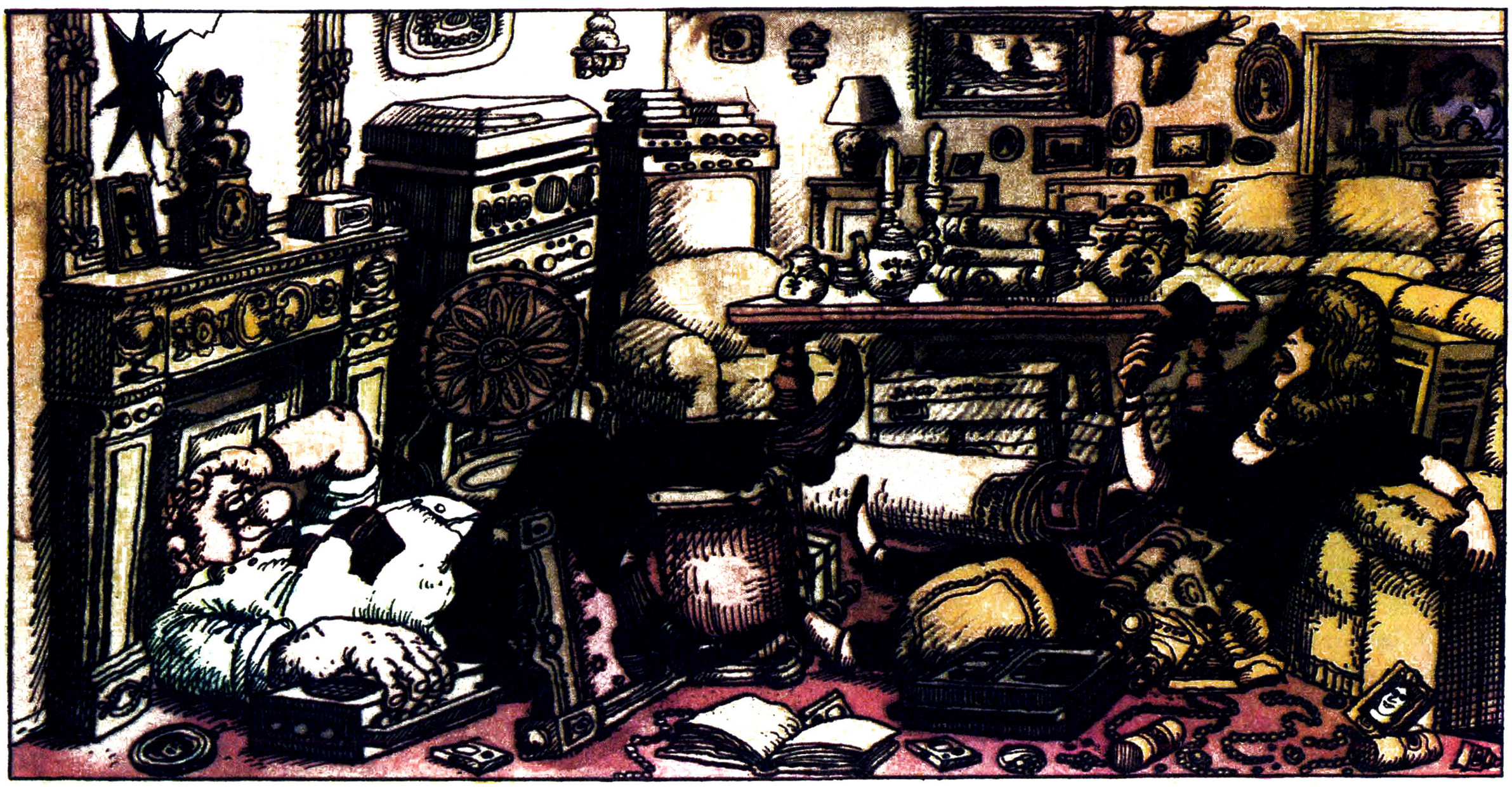

— Може, все ж таки по-доброму розділимо майно? Бо інакше як пояснимо на суді, звідкіля воно взялося?!

Перчанський ВІСНИК

Безцінна газета журналу «Перець». ● № 1 (000001).

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

ЩЕ Б ОДНІ ДВЕРЦЯТА

Сьогодні на Донецький завод холодильників повернуто п'ятитисячний в цьому році бракований «Донбас». З цієї нагоди наш кореспондент зустрівся з директором підприємства М. М. Бєлінським і взяв у нього інтерв'ю.

Кор. Шановний Миколо Миколайовичу, що ви можете сказати про вашу продукцію?

М. М. Бєлінський. Ну, я можу з упевненістю сказати, що наш «Донбас» — сучасний універсальний холодильник.

Кор. Абсолютно згоден, як і житель с. Яцковичів Березнівського району Ровенської області О. А. Боровець, у якого ваш холодильник попрацював лише п'ять днів. Після чого він поставив його у курник. Жалкує тільки, що малий відсік для яєць, а то був би індивідуальний інкубатор.

М. М. Бєлінський. Але ж він на гарантії. Ми щороку майже мільйон карбованців витрачаємо на гарантійний ремонт, який, до речі, робимо протягом трьох років з дня установки. Інструкції треба читати.

Кор. Жителю м. Слов'янська В. Г. Іванову, у якого, теж, до речі, «Донбас» гуркотів лише день, зробили ремонт. Замінили несправний компресор на такий самісінький. Тепер В. Г. Іванов може тримати у холодильній камері тільки інструкцію. У холодильнику, що належить дитячому садочку с. Орлик Кобеляцького району Полтавської області, вона пролежала майже п'ять місяців. І, знаєте, чудово збереглася. Як нова.

А житель с. Фрунзе Доманівського району Миколаївської області О. М. Гонца використовує «Донбас-10Е», який видавав холод «на гора» усього три дні, як підставку для будильника. Дорогувата, правда, вийшла підставка...

М. М. Бєлінський. Теж не звертався у гарантійну майстерню?

Кор. Чому ж, звернувся в найближчу, що від м. Первомайська за сімдесят кілометрів. Виклик зареєстрували і після того, як кажуть, ні слуху, ні духу. Везти холодильника самому? О. М. Гонца не наважується. Все-таки вісімдесят чотири кілограми!

М. М. Бєлінський. І тут винні майстри гарантійних майстерень.

Кор. А от жителька м. Попасної Р. Г. Ярема пише, що майстер вже при встановлюванні холодильника виявив брак.

М. М. Бєлінський. Розумієте, нас підводять компресори, які ми одержуємо з багатьох підприємств.

Кор. Але ж Раїсі Григорівні про це невідомо. Вона купує ваш холодильник не тільки для того, щоб вам виконати план. Купила, а тепер не знає, де його відремонтувати. Бо з Стахановської ремонтної майстерні майстрів так і не дочекалася. А коли поскаржилася до ворошиловградського заводу «Рембутоптехніка», якому підпорядкована майстерня, то звідти відповіли, що м. Попасна взагалі знаходиться не в їхній зоні обслуговування. Та якби Р. Г. Ярема придбала якісний холодильник, то не мала б отакої халепи.

М. М. Бєлінський. Взагалі, ми постійно дбаємо про удосконалення своєї продукції.

Кор. А чи не зробити в такому разі «Донбас» на колесах?

М. М. Бєлінський. Цікава задумка. В цьому щось є. Господаркам під час прибирання і справді важко пересувати холодильник з місця на місце. Можемо оформити вашу ідею як раціоналізаторську пропозицію.

Кор. Я маю на увазі колеса... Ну, такі, приміром, як у «Запорожця».

М. М. Бєлінський. Це ж для чого?

Кор. Та до тих коліс ще невеличкий двигунчик, та ще одні дверцята...

М. М. Бєлінський. Ага, зрозумів. Це щоб, не чекаючи майстрів, можна було приїхати на холодильнику у гарантійну майстерню.

Кор. Або по траву кролям з'їздити чи на базар... Бо використовувати холодильник «Донбас» за призначенням, самі бачите, поки що неможливо.

ЗАВЖДИ У НЕСПОКОЇ

Замальовка

Ранок. Сьогодні він видався падолистим. Над майже вже голими деревами нависло чорнонебо. Закаркали ворони.

— На сніг,— говорить сам до себе Павло Миколайович Зубко, виходячи на ганок. Він довго дивиться на небо, підставляючи своє обличчя колючому вітрові.

— Вітер — не мороз,— по хвилі додає Павло Миколайович. — Не страшно.

І мимоволі на нього наплинули спогади. Він згадав, що чи не єдиний раз у житті трохи злякався, коли здавав на ремонт кожуха до Матвіївського побуткомбінату, що в сусідній Черкаській області.

«Повернуть чи не повернуть?» — думав він.

Було це у 1984 році.

Не повернули.

Але не з тих Павло Миколайович, хто пасує перед труднощами.

Вирішив здати сюди на ремонт ще й піджак. І здав.

Кажуть, що працівники побуткомбінату так перелякалися, що й досі не можуть знайти ні першої, ні другої одяганки Павла Миколайовича.

А той стоїть на ганку і думає, а чи не здати у Матвіївський побуткомбінат ще й свої штани. Ото переляку буде...

Оптимістичне життя у Павла Миколайовича!

С. ЗАВІРЮХА.

с. В. Верещаки
Олександрівського району
Кіровоградської області.

Як часто, прочитавши детектив, ви відкладаєте його вбік:

— Хіба це повість?! Читати немає чого.

Щоб не потрапити у подібну халепу, редакція «Вісника» вирішила: напишіть сатиричний детектив самі. Такий, який вам хочеться. Щоб потім до нас не було ніяких претензій. Огляньтеся навколо себе — і за перо. Тема сатиричного детективу — нетрудові доходи.

Обсяг другого розділу — 1,5-2 сторінки машинопису.

Краще продовження увійде у золоту скарбницю «Перчанського вісника» і буде надруковане.

(Сатирично-гумористичний детектив)

Костючок явно нервував. Минула добра година, а типа, який йому несподівано зателефонував, усе не було. Костючок присів на лаву. Ранкова тиша підозріло почала хилити на сон.

«Тільки б не заснути. Тільки б не прогавити»,— било тривожно у скронях пульс.

Раптом пролунав постріл. Спочатку один, потім другий, за ним третій. «Били», мабуть, з кулемета і на ходу, бо постріли наближалися з неймовірною швидкістю. Костючок зірвався з лави, як ошпарений. «Невже операція «Оріон» зірвалася?» Він не встиг і подумати, як із-за рогу універсальної бази вискочила непевного кольору «Волга». Черговий постріл пролунав біля самого Костючка. Від страху в нього очі стали круглими, і здалося, що куля продзижчала біля лівого вуха. У перші соті долі секунди Костючок навіть відчув запах перепаленого диму. Так воно й було. Постріли вилітали з вихлопної труби підозрілого автомобіля без передніх і задніх номерів.

— Фу ти! Ну ти! — мовив схвильовано водій, витираючи закривавленим рукавом обличчя. — Бензину не було — заправилися «соляркою». А на ній мотор працює, як кулемет.

— Рейсового автобуса не проморгав? — тим часом звернувся до Костючка якийсь молодик, помітивши в його руках широко популярну газету «Сільські вісті». Це був пароль.

— Рейсового ще не було, а маршрутний щойно відійшов,— відповів завчені слова Костючок і глянув на молодика, який недбало кинув на сидіння авто червінця й забрав звідти чорний «дипломат». Костючкові у молодикові одразу все не сподобалося: і ось ця удавана недбалість, і претензійні рухи, і жіноча зачіска, і джинси з латками, і сорочка з нашивками полісмена штата Охайо.

Костючок поглядом прикипів до жовтих черевиків молодика. Але тут ранкову тишу розколов ще один постріл. Гучніший від попередніх. «Стріляв» рейсовий автобус.

«Цього, мабуть, заправили мазутом»,— подумав він, дивлячись на густий шлейф диму, що огортав одразу кількох ранкових пасажирів. Коли сизий туман розсіявся, Костючок несподівано для себе помітив на горизонті знаменитого на всю республіку майора Ситорчука. Він йшов, не поспішаючи, і димів, як паровоз. Його знаменита люлька, яку йому подарував ще при першій зустрічі комісар Мегре, не знала спочинку.

Молодик помітно зблід і невідомо для чого зняв з перенісся чорні окуляри «супермен».

«Де і коли я зустрічав цього підозрілого типа?» — сам себе запитав Костючок, але відповісти не встиг. Молодик підійшов до нього впритул і прошепотів:

— На, потримай,— і тицьнув нахабно чорного «дипломата» у білі від переляку руки Костючка. Той покірливо взяв і мало не присів:

— Ти що, золото в цьому дипломаті носиш? — запитав Костючок патланя і, глянувши у його олов'яні очі, згадав:

«Так я і думав. Це бармен з безалкогольного кафетерію «Оріон».

— Цеглу,— просичав бармен, краєчком ока спостерігаючи за діями майора Ситорчука, переодягненого в цивільний, з комісійки, костюм. — Я на цегельному заводі працюю. У дипломат входить рівно п'ять цеглин. За триста робочих днів тисяча п'ятсот штук виношу, за три роки — чотири з половиною тисячі. Словом, мені ще рік... залишилося... і переїду на дачу.

Бармен підійшов до каси, не зводячи очей з Ситорчука. Знаменитий детектив стояв і спокійно допалював люльку. Рейсовий автобус з'явився так само несподівано, як і попередній, з-за рогу. Костючок, здається, тільки тепер згадав, що і він повинен взяти квиток. Він кинувся до каси, але якийсь підозрілий тип перетнув шлях. Чужий «дипломат» ударився об чавунну урну і розкрився. Звідти на тротуар й справді випало рівно п'ять цеглин. Одна з них стукнулася ребром об асфальт і розкололася навпіл. Костючок став білішим за силікатну цеглу. З неї, як із глиняного глечика, посипалися золоті монети...

(Далі пишіть самі).

КОРОП-ПАРОВОЗ

«Дорога редакціє «Перчанського вісника»! Кажуть, що риби — німі. Я теж так думав, аж доки не впіймав нещодавно у річці Вир коропа. Коли витягнув його з води, то він гуркотів і подавав гудки, як конотопська електричка. Місцеві жителі говорять, що це короп-паровоз. Вперше чую про таке.

В. ЛОГВИНОВ.

Сумська область».

Ми попросили відповісти на цей лист виконуючого обов'язки начальника Сумської обласної інспекції по охороні природи М. І. Кіпренка:

— Короп-паровоз? Загадка природи? Спробуємо розібратися. Я, правда, тієї риби не бачила, але мені здається, що тут не обійшлося без залізничників Ворожбянського цеху Конотопського локомотивного депо. Вони постійно миють вагони на пункті підготовки, і весь мазут, нафтопродукти течуть у Вир. От риба і пристосувалася до такого середовища. Навіть, як пише В. Логвинов, почала гуркотіти і подавати гудки. На жаль, начальник цеху Б. Мартиненко і головний інженер депо В. Тарасевич тих гудків не чують, очевидно, вважаючи, що річка Вир — це одна з віток Південно-Західної залізниці.

ВИГРАЮТЬ — УСІ!

«Шановний «Вісник»!

Я протягом кількох років граю у «Спортлото» і, як не дивно, більше трьох цифр ще ніколи не вгадував. Дружина заборонила мені купувати картки «Спортлото», кажучи, що досить розтринькувати гроші. Я їй завжди відповідаю: якщо не виграю я — виграє спорт. А вона наполягає, щоб виграв особисто я. Допоможіть урятувати сім'ю.

Виграшем поділюся!

Ваш постійний читач
Д. ЗОЗУЛЕНКО.

м. Гола Пристань
на Херсонщині».

На прохання Д. Зозуленка друкуємо виграшні номери 50 тиражу «Спортлото».
«5» з «36»: 18, 33, 7, 11, 3.
«6» з «45»: 2, 14, 19, 21, 29, 35.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

Мал. В. МИЛЕЙКА **Без слів.**

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО **Без слів.**

Мал. Ю. КОСОБУКІНА **Без слів.**

ЩАСТЯ — НА ВСЕ ЖИТТЯ!

Репортаж

Є у Смілі таке місце, де хочеться думати тільки про щось світле, сонцесяйне, про кохання, про дітей і лелек, які ще, на превелику радість і щастя молодих, не полетіли у вирій.

Ми — біля Смілянського міського загсу. Сюди з самісінького ранку на «Волгах», «Жигулях», «Запорожцях» під'їжджають молоді і щасливі батьки, щоб зареєструвати своїх новонароджених. Дуже їм подобається робота загсу. Тому і зростає з року в рік кількість юних жителів міста, які дивляться сьогодні на вас ясними очима і весело покрикують «Агу-агу!», мовляв, молодці, постаралися на славу. Такі теплі, зворушливі слова про загсівців можна почути з вуст багатьох мешканців м. Сміли.

Ось до залу реєстрації заходить подружжя Войтенків.

— Хвилюєтеся? — запитуємо їх.

— Хвилюємося,— відповідають вони.

— Не хвилюйтеся,— заспокоюють працівники загсу,— ми реєструємо з гарантією.

Молоді батьки розглядають квитанцію за послуги і вдячно усміхаються. У графі «детали, запчасти и агрегаты, отдельно оплачиваемые заказчиком» розмашисто написано «родители».

Вони не намагаються відразу з'ясувати, хто яка деталь у складному механізмі, який ми називаємо одним словом — сім'я. Це все у них, як-то кажуть, попереду.

Войтенки читають далі. А побачивши, що у квитанції є ще й відривний талон на гарантійний ремонт, усміхаються ще дужче.

Тепер вони спокійні за майбутнє своєї доньки.

Побажаймо і ми успіхів працівникам загсу у пошуках нових цікавих ідей.

Репортаж вів
спеціальний кореспондент
«Перчанського вісника»
М. ОЧЕВИДЕЦЬ.

КРОСВОРД

По вертикалі: 1. Те, про що сьогодні окремі типи говорять: «Ні дати, ні взяти».

По горизонталі: 2. Найкраща птиця.

По діагоналі: 1. Велике казнащо, з якого буває маленьке чортзнащо. 2. Апостроф, якщо його називати родичем коми.

Відповіді — у наступному номері газети.

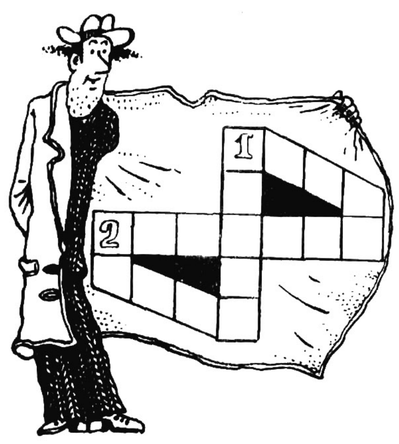

Якою буде погода завтра — не знає ніхто. Навіть синоптики. У цьому ви не раз переконувалися, читаючи під парасолею розкислу газету, в якій повідомлялося: «Дощу не буде». Ми вже не говоримо про оте: «подекуди, місцями можливі неістотні опади у вигляді граду, снігу, крупи тощо...» Незважаючи на це, як ви помітили, усі поважні газети обов'язково друкують прогноз погоди. Тому дивно, мабуть, було б, якби ви не знайшли його у «Перчанському віснику». Якою ж очікується погода у листопаді? Усі, звичайно, хочуть хорошої. Тому ми вирішили зробити вам приємність — у листопаді справді буде чудова погода. Якщо вас такий прогноз не влаштовує,— читайте інші газети. Гарантуємо — кращого не знайдете.

Редактор Михайло ПРУДНИК.

УВАГА! УВАГА! УВАГА!
ПОСПІШАЙТЕ
ОФОРМИТИ ПЕРЕДПЛАТУ НА ГАЗЕТУ
«ПЕРЧАНСЬКИЙ ВІСНИК»
РАЗОМ З НЕЮ ВИ МАТИМЕТЕ
МОЖЛИВІСТЬ ПРОЧИТАТИ І ВЕСЕЛИЙ ЖУРНАЛ

Художнє оформлення Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО та Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Благовоніє в благочинії

Однієї цьогорічної смолянисто-тривожної ночі в селі Даничів Корецького району на Ровенщині сталося чудо нерукотворне, у здійсненні якого активну участь взяли небесні й потойбічні сили.

Розповідають, було воно так.

Тріснуло щось вельми голосно в небесах, блимнуло вогнем пекельним. А над скромною оселею даничівського священика Джуса ніби зоря віфлеємська засяяла. Ватага бадьорих березневих котів, що саме зібралася парубкувати, з переляку шугнула геть. І пітьма єгипетська знову огорнула землю.

Прокинувся від того гуркоту превелебний отець Джус і здивувався дуже, бо посеред світлиці уздрів... пророка Іллю з пужалном у десниці; навколо сонцесяйної глави його пурхали двоє херувимів.

Посланець неба з претензією на урочистість зронив:

— Привіт, колего! Як ся маєш? Возрадуйся, слуго божий! У відповідності з розпорядженням небесної канцелярії, в очолювану тобою парафію понад ліміт занаряджено солідну порцію благовоння. Я особисто притарабанив на вогненній колісниці три заповнені вщерть амфори. Товар там, під повіткою...

— Премного вдячний єсьм, радий, так би мовити, лицезріти вас персонально! — возглаголив спантеличений і водночас ощасливлений отець, та й запропонував святу вечерю — безалкогольну.

Але пророк від вечері відмовився, бо мав відвідати до сходу сонця ще кілька парафій. Він лише випив кварту грушового узвару і під ескортом херувимів вийшов на подвір'я, вмостився у колісницю і миттєво стартував у безмежні простори Всесвіту. А превелебний отець Джус, зазирнувши під повітку, виявив там три двохсотлітрові бочки, наповнені вазеліновим маслом — продуктом нафтоперероблки, який користується величезним попитом серед церковних працівників. Бо, згораючи у лампадках, він видає напрочуд приємний аромат, з яким не йде ні в яке порівняння дух від традиційно-допотопної оливи.

Передчуваю, що дехто з атеїстично настроєних читачів, ознайомившись із цією історією, скептично усміхнеться. Я теж не зовсім вірив у те, що пророк Ілля може взяти на себе постачальницькі функції. Але ж факт залишається фактом: три бочки вазелінового масла даничівський священик таки одержав. Якщо вони не впали з неба, то звідки тоді взялися?

Це залишалося особисто для мене загадкою, а для парафіян чудом доти, поки не відбулося засідання мирського (сиріч народного) суду, на якому уважно і терпляче розглядалися діяння деяких святенників на ниві ароматизації благочиння. На цьому ж засіданні було документально встановлено, що пророк Ілля у відрядження в село Даничів не виїжджав і ніяких бочок не привозив. Просто превелебний отець Джус спросоння сплутав Іллю з настоятелем Космо-Демініанівського храму із села Новий Корець Я. Антонюком. Саме цей благочинний притарабанив даничівському священику вищеозначені три бочки з благовоніями і дав далеко не святу вказівку:

— Товар треба реалізувати швидко. Виручку повернеш мені.

Але звідки тоді взялися благовонія у настоятеля, якщо при храмі немає бодай отакусінького нафтопереробного заводика? Може, все-таки, святий Ілля ощасливив своїм візитом хоч Я. Антонюка, доставивши благовонія, так би мовити, централізованим завезенням?

Ні, про Іллю настоятель на суді не згадував. Мабуть, усвідомлював, що посилання на небесних свідків, яких не можна викликати повісткою на судове засідання, не справить на суддів-атеїстів належного враження, і гріхів вони йому не відпустять. А тому й визнав, що першу 400-кілограмову партію вазелінового масла доставили йому темної ночі «невідомі особи» відразу ж після різдва Христового. Благочинний досить вдало реалізував товар на місці повноважним представникам парафій по чотири карбованці за кожен кілограм, хоч сам заплатив чи не вдесятеро менше.

Один батюшка, щоправда, глибокодумно констатував, не відходячи від «прилавка»:

— Запах божий, та ціна безбожна...

Але настоятель тут же порадив йому прикусити язика і не блюзнірствувати всує.

Через місяць «невідомі особи» підкинули на адресу Антонюка ще дванадцять бочок. Розпродати у стислі строки особисто таку кількість благовонія було важко, тому настоятель розвіз бочки по парафіях, залучивши до роздрібної торгівлі святих і непорочних отців, попередивши їх, щоб не затримували виручки.

І вони б не затримали. Якби не затримали їх самих. І тепер благочинним залишається сподіватися на чудо, яке відверне від них кару за кримінальний гріх, відомий мирянам під назвою «спекуляція краденим».

Але чудес, як ми знаємо, не буває.

Є. ШЕПІТЬКО.

Ровенська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

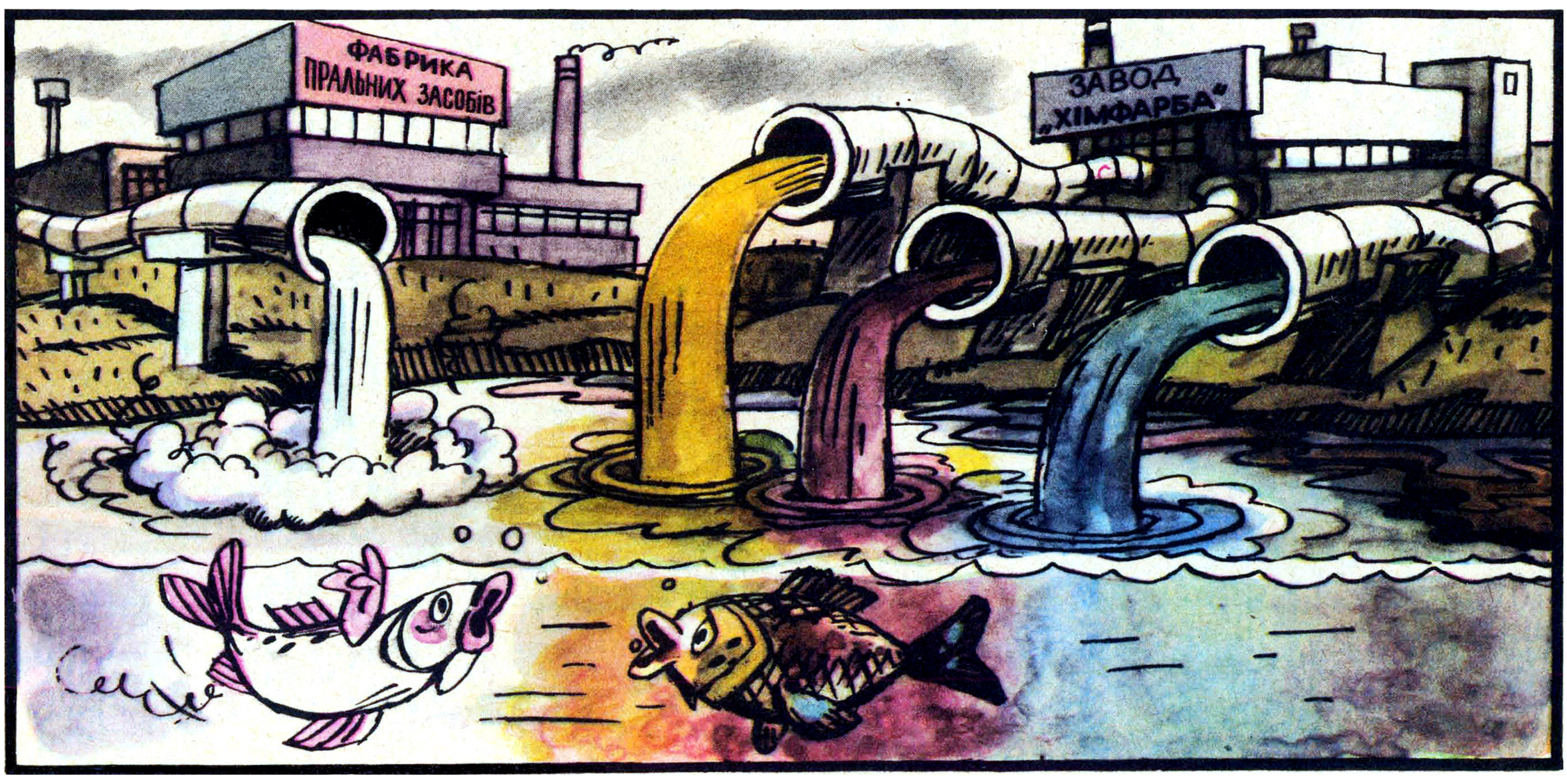

— А ти пливи сюди і швидко відмиєшся, як і я!..

Чому на Півночі довга ніч

ПІВНІЧНА КАЗКА

Довідалася біла полярна сова Агга від сірої лісової сови Уггу, що в інших місцях ночі короткі, а тільки на Півночі довгі, такі довгі, що зливаються в одну, яка тягнеться всю зиму. А полярна сова, як відомо, більше полюбляє літати вдень, аніж уночі.

— Треба, щоб і в нас була ніч коротка,— вирішила Агга. — Не хочу так довго в темряві жити! Усі миші під сніг ховаються, літаєш, літаєш, жодної не знайдеш. Від голоду очі світяться...

Полетіла до мудрого ворона Крррака.

— Чому в нас ніч така довга? Хочу, щоб була коротка! Тоді багато мишей буде, наловлю їх, наїмся, почну гукати щосили: «Ва, ва, ва, краще всіх живе сова!»

Подивився на неї Крррак і подумав: ну до чого дурна сова! Зітхнув і мовив, щоб відв'язатися:

— Бачиш он ту велику гору Ехби? За неї сонце ховається. Якщо гору скинути в море, нікуди сонцю буде ховатися. Таке під силу лише оленю Анканкаю, роги якого закривають небо.

Полетіла сова до оленя Анканкая.

— Чому досі не скинув ти гору Ехби в море? — накинулась вона на нього. — Тоді сонцю ніде буде ховатися, настане в мене солодке життя. Наїмся і примовлятиму: «Ві, ві, ві, а позаздріть-но сові!»

Помотав головою олень Анканкай і каже:

— Тільки щоб не чути твого безглуздого бурмотіння, скину я гору Ехби в море. Але спочатку мені треба почухати об щось роги. Нехай ріка Омолон принесе сюди великий камінь.

Покульгала сова до ріки Омолон:

— Олень Анканкай чекає, що ти принесеш йому велику каменюку, а ти казна-чим займаєшся! Тоді нарешті наїмся я і примовлятиму: «Во, во, во, натоптала черево!»

Задзюрчала ріка Омолон:

— Тільки щоб не чути таких дурниць, принесу я оленю Анканкаю великий камінь. Але мені перешкоджає крижина Осьби.

Подибуляла сова до крижини Осьби:

— Давно час тобі розтанути! Яка від тебе користь? Зате я наїмся і примовлятиму: «Ух, ух, ух, я лечу, немовби пух!»

Закректала крижина Осьби:

— Хоч зараз готова я розтанути, щоб не слухати твого варнякання! Та лежить на мені морж Иргин, відпочиває вже хтозна-скільки...

Подряпалась сова до моржа Иргина:

— Ніколи я не бачила такого ледацюги, як ти! Невже іншого місця собі не знайдеш? А я наїмся, скакатиму і примовлятиму: «Іх, іх, іх, розбирає мене сміх!»

Морж Иргин заревів від обурення:

— Скільки лежу отут, нічого огиднішого не чував! Зразу ж попливу кудись, як тільки перестане свистіти вітер!

Почала сова Агга лаяти вітер:

— Давно набридло всім слухати твій непотрібний свист! Дай мені наїстися і заспівати пісню: «А-я-я, а-я-я, краще всіх живу тут я!»

Вітер навіть завив від люті:

— Зараз же полечу світ за очі, щоб не чути такого мерзенного співу! Але море весь час плюскочеться і бризкає на мене!

Полетіла сова Агга до моря:

— Хоч хто-небудь бачив тебе спокійним? Хлюпочешся, галасуєш, бризкаєш... Дай вітру спокій! Тоді я досхочу танцюватиму і примовлятиму: «Туп, туп, туп, мій живіт твердий, як дуб!»

Аж скривилося море від обурення:

— Хіба вмієш ти танцювати? Зараз же заспокоюсь, нехай тільки куличок Люль не бігає по берегу туди-сюди!

Полетіла сова до куличка Люля:

— Вважаєш, що у тебе ноги подовшають від метушні? Досить! А я наїмся, поспіваю, потанцюю, солодко спатиму і уві сні примовлятиму: «Плям, плям, плям, мені добре, а не вам!»

Ще дужче забігав куличок Люль:

— Годі, годі! Бо почують мої маленькі дітки твоє гидке плямкання і заплачуть від страху. Ось знайду їм якусь їжу і зразу ж піду, щоб тебе не бачити.

— Але мені ніколи! — розсердилася сова. — Нічого їм не зробиться, якщо трохи поголодують.

— Тоді подаруй їм своє біленьке пір'ячко, вони гратимуться ним і про їжу забудуть,— попросив Люль.

Тут розлютилася сова Агга, ногами волохатими затупотіла, кривим дзьобом заклацала:

— Віддати моє гарне біле пір'ячко! Чи то видано таке! Ви тільки про себе турбуєтесь, додна я за всіх клопочусь! Море заспокой, вітер угамуй, моржа Иргина вдовольни, крижину Осьби звільни, дай дорогу ріці Омолону, оленю Анканкаю огоди, сонце на небо випусти — і все я, я, я! Та ще пограбувати мене хочете?! Не дочекаєтесь!

І полетіла.

Ось чому на Півночі така довга ніч. Якби не впертий куличок Люль, то не тільки влітку, а й узимку сонце світило б.

Ото солодке життя було б у сови Агги! Таке солодке, що солодшого й не буває.

Євген НАУМОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

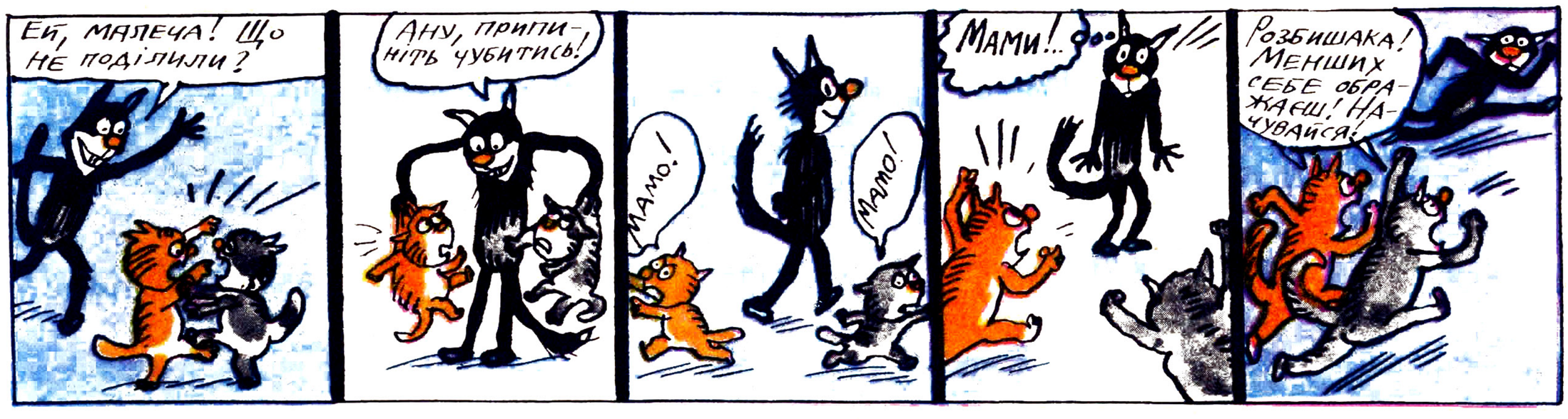

Роботизація на рівні!

Мал. В. ШИРЯЄВА

НАКЛЕП

— Миколо, кажуть, ніби твоя жінка така хазяйка, що не вміє навіть качалки в руках тримати.

— Це неправда. Бо коли я пізно повертаюся додому, вона завжди зустрічає мене з качалкою. І тримає її ого-го як уміло!

Повідомив В. ГОРБАТЮК.

Миколаївська область.

ТЕАТРАЛ

— Ну, як вистава? — запитують старого діда, який уперше побував у театрі.

— О, чудово, чудово! — відповідає той. — Але найкраще було в кінці, коли роздавали пальта. Мені на один номерок видали аж три...

Повідомила О. ЦЕГЕЛЬНИК.

Полтавська область.

СМІЛИВЕЦЬ

— Я чула, що ваш чоловік учиться водити автомобіль. Як у нього справи?

НАРОДНІ УСМІШКИ

— Непогано. Він уже наважується на перехрестях розплющувати очі.

Повідомив А. БУНЯК.

Кіровоградська область.

ДОПИЛЯВСЯ

Купили чоловік і жінка бензопилку.

Сіли коло хати, чоловік читає інструкцію:

«Бензопилка може за сім годин нарізати десять кубометрів дров».

Встали вони раненько і давай пиляти. Пиляли до самого вечора. Проте напиляли лише зо три кубометра.

— Щось тут не те,— каже чоловік, беручи до рук інструкцію. — Ану, уважніше прочитаємо.

Прочитав. Та як вигукне:

— Жінко, так вона ще й заводиться!

Повідомив М. ГАЛЬЧИНСЬКИЙ.

Вінницька область.

ДОБРЕ СЕРЦЕ

Малий Івась дивиться, як б'ються два півні, і примовляє:

— Ой, коби той малий задзьобав того великого!

— Молодець, Івасику,— похвалив учитель, що проходив мимо. — Тобі, певно, шкода того меншого?

— Ні, не жаль! Але з того великого півня було б м'яса більше.

Повідомив О. ОЛІЙНИК.

Львівська область.

ПОМИЛИВСЯ

Один чоловік вирішив пити тільки вдома. Заліз у ліжко, під ковдру, випив і заснув. Однак прокинувся, все-таки, у витверезнику.

— А за що мене сюди? — обурився він. — Адже я випив пляшку горілки удома.

— Так, але по другу пляшку ви пішли, загорнувшись у ковдру.

Повідомив А. ЗБОРОВСЬКИЙ.

м. Ірпінь на Київщині.

Вісті того світу

Що підштовхує ініціативу

Сполучені Штати Америки, як відомо, — країна «необмежених можливостей»: проявляй ініціативу — і ставай собі мільйонером.

Мільйонерами, щоправда, стають не всі, але ініціатива проявляється, буває, навіть там, де й не подумав би. От, наприклад, один професор започаткував у Нью-Йорку новий вид бізнесу: коли хтось не знаходить на вулиці місця, де можна було б, не наражаючись на штраф чи інші такі неприємності, поставити на якийсь час автомобіль, професор люб'язно пропонує йому свої послуги — бере ключі від машини, сідає за кермо і поволеньки кружляє навколо будинків доти, поки хазяїн автомобіля не владнає своїх справ. Плата — вісім доларів за годину.

На це вченого мужа підштовхнуло не бажання доплюсувати до свого професорського заробітку якусь дещицю, а необхідність заробити на прожиття. Бо професор — безробітний.

Ця ж обставина стимулює винахідливість ще й багатьох інших. Так, скажімо, молоді й дужі безробітні вивчають дзюдо та карате і пропонують свої послуги туристам — як охоронці супроводжують їх у мандрівках по небезпечних вулицях Нью-Йорка чи у метро, де теж не вельми безпечно од хуліганів та злочинців. А деякі безробітні беруться за певну плату виконувати у банках, поштамтах та інших таких установах пов'язані з фінансовими справами доручення своїх настрахопуджених співвітчизників, бо там частенько чергують любителі поживитися — приглядаються, хто з клієнтів отримує більш-менш поважну суму, та й не спускають із нього ока, щоб або зразу ж його із нею розлучити, або згодом — пограбувати.

Одне слово, ініціатива процвітає. І стимулює її не тільки бажання нажити мільйони, а й просто — бодай як-небудь прожити.

Я. ВОРОБИОВА.

БОМБОЧКА В КОЛИСЦІ

У колишнього німецького кайзера Вільгельма II (і останнього!) своя «педагогіка» була. «Я накажу, — вихвалявся він, — класти шаблю в колиску кожного новонародженого німецького хлопчика, і з них виростуть справжні солдати, які звеличуватимуть нашу країну!»

Щось подібне було і в «педагогіці» нацистів. Геббельс від імені фюрера закликав німецьких матерів: «Хай колисковою піснею для наших немовлят будуть слова про велич німецького рейху!»

Ми не певні, що про все це знає завзятий бізнесмен Майкл Шафер із штату Флоріда у США. Ну, про Гітлера він, мабуть, таки чув, а от про «педагогічну» засаду колишнього кайзера — навряд. Цілком можливо, що він ніколи нічого не чув і про самого Вільгельма II. Та й, врешті, навіщо все це американському бізнесменові! Робити гроші можна й без таких знань... А все-таки у Майкла Шафера теж є своя «педагогіка». І вона дуже нагадує оту вищезгадану.

Зі справжньою педагогікою Шафер не має нічого спільного. Хіба, може, тільки те, що зайнятий виробництвом дитячих іграшок. Саме на модних тепер у Сполучених Штатах іграшках він і збив собі чималенький капіталець. А мода тут така: іграшки імітують найсучасніші види зброї.

Та все, що Шафер продукував досі, блідне перед його найновішим витвором. Це така собі плюшева лялечка з ніжною назвою — «Ньюкі». У США, за твердженням американської преси, ймення «Ньюкі» — на вустах в усіх.

Англійською мовою воно й справді звучить дуже ніжно й ласкаво — як пестливе дитяче ім'я. Тим часом — тут зовсім не до ніжностей: «Ньюкі» — це від англійського слова «нуклеар», тобто, «термоядерний». Непогано для плюшевої лялечки. Еге ж?

На вигляд ця «Ньюкі» вельми своєрідна. От уявіть плюшеву дитячу іграшку, яка водночас нагадує собою і лільку, і таку собі атомну бомбочку. Та ще й із хвостиком, за який править маленький американський смугастозоряний прапорець!.. Як зазначається в рекламі, «дуже зворушлива іграшка»...

Можливо, той прапорець у ролі хвостика — це не дуже-то й шанобливо для американського державного прапора, але Майкл Шафер так не вважає. Навпаки, за його словами, це дуже вдалий «педагогічний прийом» виховування в американських малюків патріотичних почуттів.

Патріотичні, значить, почуття — ось чим керувався бізнесмен із Флоріди. Гроші — то вже, бачите, другорядне для нього. Головне, запевняє він, «відродити в Сполучених Штатах атмосферу нового патріотизму». Ну, а тут без атомної бомби — аж ніяк не можна. От «Ньюкі» й допоможе у цій тонкій та важливій справі. Досить лише придбати для свого малюка ту нову ляльку — дитина й бавиться нею, і заодно виховується в дусі «нового патріотизму»...

Років із тридцять тому американський (тепер він уже став західнонімецьким!) історик і публіцист Уїльям Шламм виступив із закликом до людства — «навчитися жити з атомною бомбою». Тоді це сприймалося як божевілля. А от тепер, виходить, у Сполучених Штатах навіть і дітей привчають жити з нею. Поки що, для початку — з бомбочкою плюшевою...

У США, звісна річ, живуть не самі лише атомні маніяки та бізнесмени на триб Майкла Шафера, яким байдуже, на чому і як гроші робити — аби тільки робити їх. Більшість американців — нормальні, розсудливі люди. Але ж спробуй-но, виступи проти такого Шафера! Відразу ж приліплять тобі замах на святу «приватну ініціативу»! Дивися, іще й перед судом станеш, та й чималий штраф заплатиш. Шафер і такі, як він, добре все це знають. І добре з цього користаються. Тим паче, що їхня «педагогіка» дуже збігається з державною «мораллю» правлячої верхівки США.

Я. ВАЛАХ.

Як не панікувати?

— Пане радник президента, чи не здається вам, що ми живемо у страшенно відсталій країні? Що не рік опиняємося на грані національної катастрофи.

— Ви про що? Кажіть сміливо, генерале!

— А ось про що: то виявляється наше відставання у ядерному озброєнні, то у накопиченні морально застарілої зброї, то у кількості ракет як середньої, так і глобальної дії, то в освоєнні космосу, який ми чомусь досі не оголосили сферою суто наших життєвих інтересів...

— Однак ми щороку долаємо тимчасові труднощі, збільшуючи військовий бюджет. Адже по військових витратах ми щороку — абсолютні світові рекордсмени енд чемпіони.

— І все ж ідеалу досі не досягнуто!

— Не панікуйте! Скажіть ліпше, у чому нині ми, на ваш компетентний погляд, відстаємо?

— У накопиченні нервово-паралітичного газу та бінарної хімічної зброї.

— З чого ж у вас виник отакий песимістичний висновок?

— Подумайте самі: якщо ядерною зброєю ми спроможні винищити усе живе на земній кулі ДВАНАДЦЯТЬ РАЗІВ, то у хімічних засобах глобального умиротворення ми такими видатними успіхами похвалитися ще не годні. Знову відстаємо! Уже самі від себе...

— Це ж чому?

— А тому, що наявною кількістю «тихої смерті» ми у змозі винищити усе людство ЛИШЕ ОДИН РАЗ! Як же нам не панікувати?

Я. ЮРАСЬ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

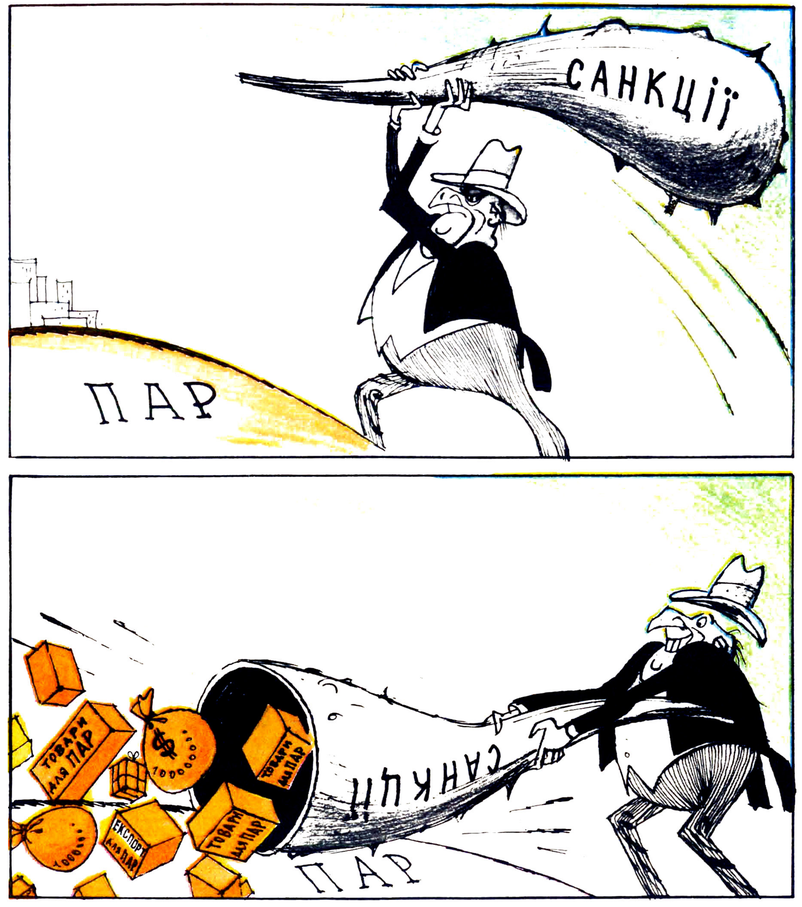

Метаморфоза однієї погрози.

Бруже Перче!

Дивилися ми оце недавно по телевізору циркову виставу і дійшли висновку, що клоунські костюми не дуже й смішні порівняно з тими, які нам пошили в ательє Надвірнянського побуткомбінату. От і хочемо порадити клоунам замовляти собі одяг для виступів у цьому знаменитому ательє. Ми, наприклад, замовили тут костюми і плаття ще в березні. Те, що ми недавно одержали після багатьох примірок і переробок, певно, примусило б розреготатися навіть саму Несміяну. Все було перекособочено, перекручено, гудзики і ті були пришиті не там, де треба.

Нам, правда, Перче, не до сміху. Бо, крім 244 карбованців, які, вважай, просто викинуті на вітер, загублено ще й безліч нашого часу.

Н. і Л. ПЛИТУСИ.

Івано-Франківська область.

Якщо тобі хтось поскаржиться, що в Дніпропетровську важко знайти у продажу поліетиленову плівку, не шукай винуватців у торговельній мережі. Дефіцит створили ми — мешканці будинку № 9 по Запорізькому шосе. Скуповуємо рулонами, аби якось вберегти від сирості меблі в квартирах, бо забули будівельники (а мо' й не думали) зашпарувати у стінах міжпанельні шви. Отож всі дощі і всі сніги — наші.

Дванадцятий рік просимо Жовтневий райвиконком відремонтувати наш будинок-решето, і рівно стільки ж його керівники відбиваються від нас зливою обіцянок-відписок.

Чи не можеш ти, Перче, посприяти, щоб писали ті обіцянки на водонепроникному папері? Це був би, певно, єдиний випадок, коли бюрократичні відписки пішли б на користь людям: ми б ними зашпарували дірки в стінах.

Від імені мешканців будинку
С. Б. БАСС, ветеран
Великої Вітчизняної війни.

м. Дніпропетровськ.

Якщо Полтавське бюро подорожей і екскурсій запропонує тобі туристську путівку на маршрут «Полтава—Батумі—Полтава», то послухайся нашої поради: перш ніж придбати її, добре подумай. Щоб ото не трапилося такого, як із нами.

Виїхали ми приміським поїздом із Полтави в Харків, де кілька годин чекали поїзда «Київ—Тбілісі», який потім проходив через... Полтаву. На станції Самтредіа теж кілька годин чекали поїзда «Москва—Батумі», котрий, виявляється, йшов через Харків, і в складі якого було кілька вагонів «Харків—Батумі». Довелося туристам доплачувати по 5 крб., хоча за умовами маршруту таке не передбачалося.

Та це ще не все. Коли повертались додому, то довелося брати квитки за свій рахунок, оскільки Полтавське бюро подорожей і екскурсій на зворотню дорогу грошей не перерахувало. Правда, згодом гроші нам повернули. А на додачу, з турбази у Батумі нас відправили на три дні раніше строку, зазначеного в путівці. З'ясувалося, що в Полтаві нас, м'яко кажучи, ввели в оману. Не знаємо як тебе, любий Перче, а нас на такий маршрут і калачем тепер не заманиш.

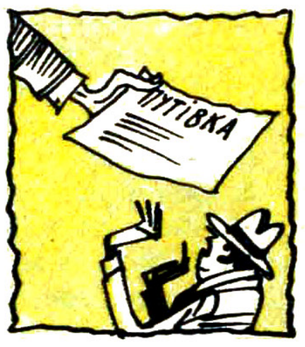

В. ЛУКОВ, Н. КАЛИНИЧЕНКО,
В. МАЛИК, Ю. ЖУКОВ
та інші (всього 19 підписів).

м. Полтава.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ти диви — дома у нього коза і семеро козенят, а він присягається, що старий холостяк!

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

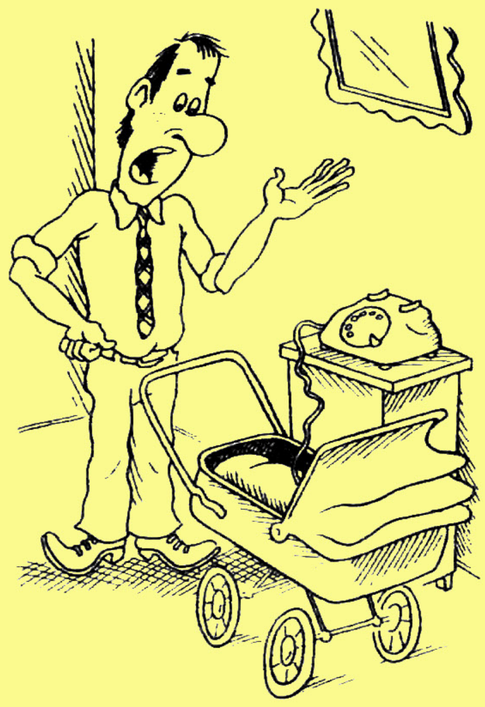

— Довго ще висітимеш на телефоні!

Мал. І. МАРИНИЧЕВОЇ

Без слів.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Поїхала з ногою».

(З об'яви на дверях бібліотеки).

Надіслав П. ХОМИШИН.

«Здавайте білизну по фамілії з адресою проживання».

(З об'яви).

«Шановна Гутенюк Н. Сповіщаємо, що з великим задоволенням не можемо задовольнити ваше прохання по причині в наступний місяць можна».

(З відповіді)

«Справка дана заводу в тім, що його люди в кількості 75 голів працювали в колгоспному садку за п'ять кілограмів кожному».

(З довідки).

«Нам потрібні справи по багатодітних жінках, щоб сприйняти це на практиці й передати іншим як досвід».

(З розпорядження).

«З тваринним другом людина спокійніша й сміливіша в темноті й набагато сильніша для навколишнього впливу».

(З листа).

«В групі спійманих злодіїв, яких було в колгоспному садку десь за два, залишились лише ми з бригадиром, бо один утік від сторожа, а другий десь дівся».

(З пояснення).

«На свинофермі десь ділися дві голови: одну завфермою здав свою, а за другу потрібен розрахунок».

(З доповідної).

«Зараз на фермі, після профілактики з району, п'яниці виходять в люди».

(З доповідної).

«Цілющі дари природи — це наше здоров'я, тому слід своєчасно проводити збір в масовій заготівлі пенсіонерів, вільних від роботи людей та школярів і здавати на заготівельні пункти. Це й буде доцільним внеском усім недугам».

(З виступу).

Надіслав Д. БОЙКО.

м. Вінниця.

Теми до малюнків придумали: А. Закревський, Р. Друкман, В. Чмирьов, М. Вайсборд, А. Василенко, Л. Телятников, А. Новиков, Є. Милутка.

ПЕРЕЦЬ
№ 22 (1232)

ЛИСТОПАД
1986

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 22 (1232)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 16.10.86. Підписано до друку 03.11.86. БФ 11840. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 305 000 прим. Зам. 05274.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» **© Журнал «Перець» 1986 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Мал. О. КОХАНА

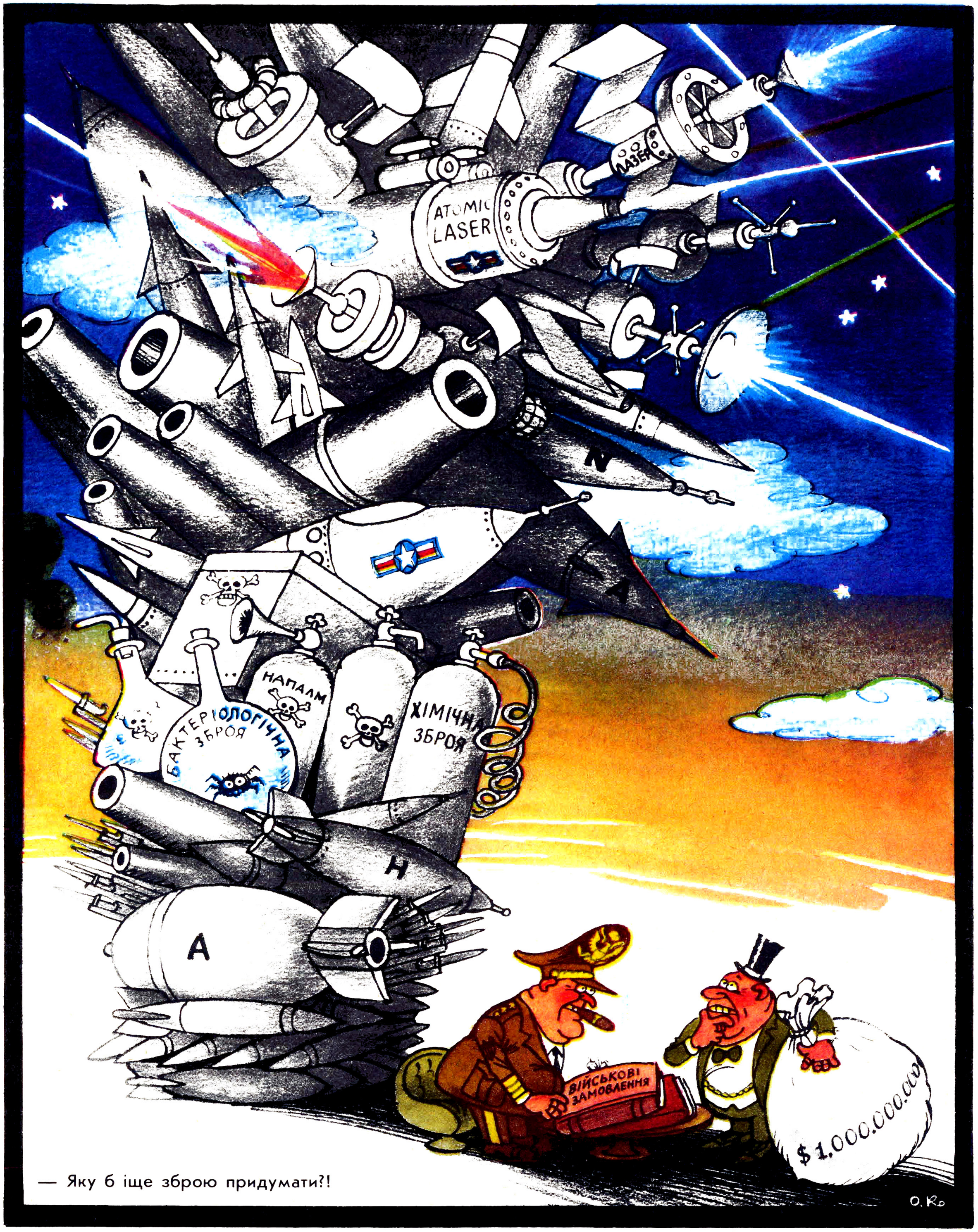

— Яку б іще зброю придумати?!